

[Indenrigsministeren.]

stilling og et eget ansvar, og det kan ikke være sådan, at man efter at have læst om drøftelser i dagspressen eller på anden vis har hørt derom, foretager undersøgelser af sagerne. Således forholder det sig ikke. Kommunernes frie stilling må respekteres. Der har ikke foreligget noget for os om, at der er ting, som kunne få os til at gribe ind i sagen. Nu skal jeg overveje, om det, der her er fremført, kan bidrage til det; jeg er ikke sikker på det, men jeg skal i hvert fald undersøge og overveje det. Men stort set må jeg altså sige, at den kommunale frihed og selvstændighed skal ikke antastes, og det tror jeg også spørgeren vil være enig med mig i.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Bodil Koch* til ministeren for kulturelle anliggender:

„Kan ministeren give oplysning om, hvorvidt regeringen har taget beslutning om at overflytte naturfredningen til et andet ministerium?“

Bodil Koch: Som motivering for det spørgsmål, jeg har stillet kulturministeren, vil jeg gerne fremføre nogle få betragtninger.

Der er jo ikke noget usædvanligt i, at et nyt ministerium — og heller ikke et omdannet ministerium — tager sagsfordelingen mellem de enkelte ministerier op til overvejelse. Samfundet er jo under en så voldsom udvikling, at det er helt nødvendigt nu og da at overveje, om hidtidig arbejdsgang fremover er hensigtsmæssig, eller om der bør ske ændringer. Hertil kommer også spørgsmålet om de enkelte ministres interesseområder, deres sagkundskab og deres arbejdsbyrde. Det kan jo ikke undgås, at der vil være delte meninger om hensigtsmæssigheden i det, der sker eller ikke sker; men når jeg i dag har ønsket at rejse spørgsmålet om, hvorvidt kulturministeriets 4. kontor, der varetager natur- og bygningsfredning, skal overflyttes til boligministeriet, er årsagen naturligvis den, at forlydender herom stadig er dukket op i dagspressen, og jeg finder, at dette ville være en uheldig disposition.

Jeg må nu blankt indrømme, at da jeg selv for ca. halvandet år siden overtog kulturministeriet, stillede jeg simpelt hen som betingelse, at fredningsproblemerne

blev overført til et andet ministerium; det havde netop sin årsag i personlige forhold, i ukendskab til området og en ængstelse for, om jeg havde viden og sagkundskab nok til at varetage naturfredningens komplicerede arbejdsfelt. Men da den daværende statsminister, J. O. Krag, et par måneder efter min tiltræden ville holde sit løfte til mig, havde jeg ganske og aldeles skiftet mening, for i den korte tid var det blevet mig klart, at natur- og bygningsfredningen administrativt ikke bør skilles fra den øvrige kulturlovgivning.

Det kan overfladisk set synes at være et naturligt krav, at al planlægning og altså også den planlægning, der finder sted omkring naturfredningen, hører under det samme ressortministerium, men jeg føler mig overbevist om, at vor kulturelle arv, sådan som den afspejler sig også i det danske kulturlandskab og i vore historiske bygninger, varetages bedst, hvis den hører under kulturministeriet. Det kan jo ikke være anderledes i en tid, hvor den fysiske landsplanlægning presser så overmåde hårdt på, at den dybere kulturelle og historiske side af problemerne vil blive stillet i skygge eller komme i anden række over for nødvendige og pågående planlægningsprogrammer.

Det hedder jo i bygningsfredningsloven, at bygninger og bygningsdele, hvis bevaring på grund af deres særlige arkitektoniske og kulturhistoriske værdier er af væsentlig betydning, kan fredes, og hele dette område hører jo så indlysende under kulturministeriet og dermed under nationalmuseet. Men den eksisterende naturfredningslov nævner som sit allerførste hovedformål, at der kan iværksættes fredning af områder, som på grund af deres skønhed og beliggenhed eller ejendommelighed har væsentlig betydning for almenheden, derunder områder, som på grund af udsigter, beplantninger, træer, trægrupper, stengårder, levende hegn o. lign. har en sådan betydning, og endvidere af områder og planter og dyr og geologiske dannelser, hvis bevarelse af naturvidenskabelig og undervisningsmæssige eller historiske hensyn er af væsentlig interesse. Og jeg tror, at alle disse tilgrundliggende og ømtålelige formål inden for naturfredningsloven vil løbe en stor risiko for at blive trængt i baggrunden til fordel for interesser af mere